అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత అలనాటి(1971) మొట్టమొదటి నవలిక

యువహృదయాల్లో గిలిగింతలు.. ఎదిగీ ఎదగని వయసుకి చక్కిలిగింతలు..

క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు..

6

చిత్రకి టైఫాయిడ్ వారం రోజులుగా. అచ్యుతమే వెళ్ళి చూస్తున్నాడు చిత్రని. మందులు స్వయంగా తనే కొనుక్కు వచ్చి ఇస్తున్నాడు. ఉదయం, సాయంత్రం టెంపరేచర్, పల్స్ తీసుకుని శ్రద్ధగా చూస్తున్నాడు.

పది రోజుల తరువాత బాగా ఎక్కువయింది జ్వరం. అచ్యుతం రాత్రంతా అక్కడే ఉన్నాడు, అరగంటకి టెంపరేచర్ చూస్తూ మందు స్వయంగా తాగించడం, నుదురు మీద యుడికులోన్ పట్టీ ఆరగానే తడిపి వేయటం, దాహమయినప్పుడు గ్లూకోజ్ నీళ్ళు అందించడం మొదలయిన పనులన్నీ తనే చేయసాగాడు.

జ్వరం వల్ల, ఆహారం సరిగా తీసుకోకపోవడం వల్ల బాగా నీరసించి పోయింది చిత్ర. పిచ్చి పిచ్చి పలవరింతలు ప్రారంభం అయాయి, రాత్రి పదకొండు గంటలకి.

చిత్ర దగ్గరనుంచి కదలకుండా కూర్చోవడానికి కారణం, పక్కనే కూర్చుని చూడాలని కాదు. అచ్యుతాన్ని చిత్ర కదలనివ్వలేదు తన దగ్గర నుంచి. అచ్యుతం వంక చూస్తూ పడుకునేది. చిత్ర కొద్దిగా కునుకు తీస్తే బయటకి వెళ్ళేవాడు అచ్యుతం.

స్వాతి వచ్చి చెప్పేది అచ్యుతానికి. "అక్కకి మెలుకువ వచ్చింది. పిలుస్తోంది."

"ప్లీజ్. నా దగ్గర నుంచి వెళ్ళకండి. నాకు నయమయిపోయేదాకా" అనేది చిత్ర, అచ్యుతం రాగానే.

స్వయంగా బత్తాయి రసం తీసి ఇస్తున్న అచ్యుతంతో అనేది చిత్ర: "థాంక్స్. ఈసారి మీకు జ్వరం వచ్చినప్పుడు నాకు తెలియపరచండి. మీకు సేవ చేసి బదులు తీర్చుకుంటాను."

పదకొండున్నర ప్రాంతంలో చిత్ర మామూలు స్థితికి వచ్చింది, అచ్యుతం ఇంజక్షన్ ఇవ్వగానే.

అచ్యుతం కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నది చిత్ర, అచ్యుతం చేతులు పట్టుకుని: "నేను మళ్ళీ కోలుకుంటానా?"

"తప్పకుండా."

"చచ్చిపోతాననిపిస్తోంది."

"ఛీ. తప్పకుండా లేచి తిరుగుతావు."

"చచ్చిపోతానని తెలిస్తే చెప్పేయండి. మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుందాం. తరువాత నేను చచ్చుపోయినా ఫర్వాలేదు."

చిత్ర కళ్ళలోకి చూస్తుండిపోయాడు అచ్యుతం. కొంచెం ఆశ్చర్యంగా, ఇలా మాట్లాడుతుందనుకోలేదు ఎప్పుడూ. చిత్రకి సిగ్గు ఎక్కువ. చిత్ర తనని ప్రేమిస్తోందని గ్రహించగలిగాడు అచ్యుతం కాని, సిగ్గు అడ్డు రావడం వల్ల తనకి చెప్పలేక పోతూందని అనుకున్నాడు.

జ్వర తీవ్రతలో చెపుతుందనుకోలేదు. జ్వరం తగ్గాక చెపుతుందనుకున్నాడు. తనంటే సిగ్గు పోయేందుకు ప్రయత్నించాడు అచ్యుతం, దొరికిన ఈ కాస్త అవకాశంతో, మిగతా పిల్లలలాగా చిత్ర చనువుగా రాదు అచ్యుతం గదికి. సిగ్గు, వయసు అడ్డు వస్తాయి. మిగతా వాళ్ళు ఇంకా చిన్న పిల్లల కిందే లెక్క.. స్త్రీత్వం పూర్తిగా ప్రవేశించింది పందొమ్మిదేళ్ళ చిత్రలో.

"నేను చచ్చిపోనుగా?" అడిగింది చిత్ర.

తల అడ్డంగా ఊపాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ.

"నన్ను తప్పకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటారుగా?"

తల ఊపాడు మళ్ళీ.

"ఐ లవ్ యు."

కళ్ళు మూసుకుంది చిత్ర. యుడికులోన్ పట్టి తీసి, తడిపి మళ్ళీ నుదుటి మీద వేశాడు అచ్యుతం.

మామూలుగా ఉంటే చిత్ర ఇంత ధైర్యంగా చెప్పేది కాదు తనని ప్రేమిస్తున్నట్లుగా. తను చేస్తున్న సహాయం వల్ల కలిగిన కృతజ్ఞతా భావంతో జ్వర తీవ్రత వల్ల కలిగిన పరిణామంతో అడగగలిగింది, పెళ్ళి చేసుకుంటారా అని.

వారంరోజుల తరువాత నయమయింది చిత్రకి పూర్తిగా. రోజు విడిచి రోజు అచ్యుత విటమిన్ బి కాంప్లెక్స్ విత్ లివర్ ఎక్స్ట్రాక్ట్ ఇంజక్షన్స్ ఇస్తున్నాడు చిత్రకి బలం కోసం. తనకి తెలిసిన రిప్రజెంటెటివ్స్ నుంచి ఉచితంగా తీసుకు వచ్చాడు చాలా భాగం మందులు.

"నీ మేలు నిజంగా మరచిపోలేము. డాక్టర్ కూడా ఇంత శ్రద్ధగా చూసేవాడు కాడు" అన్నారు బిజినెస్ టూర్ నుంచి తిరిగి వచ్చిన చిత్ర నాన్న, సంగతులు తెలుసుకుని.

"నాదేం లేదు" సిగ్గుపడ్డాడు అచ్యుతం.

అచ్యుతం వంక అభిమానంగా చూస్తూ అన్నాడు ఆయన "ముందు మీ సంగతి మాకు సరిగా తెలియదు.మీకు గది అద్దెకు ఇచ్చారని తెలియగానే ఇక్కడ ఉంటున్న మా కందరికీ నిజమా కోపం వచ్చింది. మీరు చూస్తూనే ఉన్నారుగా - అంతా ఆడపిల్లల మయం ఇక్కడ. మేమంతా కలిసి ఈ ఇంటి యజమానికి ఓ ఉత్తరం వ్రాసి వేశాం, మిమ్మల్ని ఖాళీ చేయిస్తేగాని ఈ ఇంట్లో ఉండలేమని. మా ఉత్తరానికి సమాధానం లేదు. మీ నడవడి, మంచి చూశాక మా ప్రయత్నం విరమించుకున్నాం. అందులో అందరికీ సహాయకారిగా ఉంటున్నారు మీరు."

చిన్నగా నవ్వాడు అచ్యుతం సమాధానంగా.

"అమ్మాయిలంతా మీకు మంచి స్నేహితులయిపోయినట్లున్నారు. మీరు మాకు బాగా నచ్చారు కాబట్టి మీతో మాట్లాడటానికి ఎవరూ అభ్యంతరం చెప్పటం లేదు."

"థాంక్యూ ఫర్ ది గుడ్ ఒపీనియన్" అన్నాడు అచ్యుతం. తేనె అయిపోగానే మొహమాట పడకుండా ఇంకో సీసా అడిగి తీసుకోండి."

"అలాగే" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వి.

నిద్రలో ఉన్న అచ్యుతానికి మెలుకువ వచ్చింది. గబగబ తలుపుకొడుతున్న చప్పుడు వినబడుతూంది.

లేచి తలుపు తెరిచాడు అచ్యుతం. ఎదురుగా బెట్టీ.

"ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" అడిగాడు అచ్యుతం, బెట్టీ మొహం లోని ఖంగారు గుర్తించి.

"త్వరగా రండి. మా నాన్నగారు..."

చేతి గడియారం వంక చూసుకున్నాడు. పన్నెండూ ముప్ఫయి అయిదు.

మెడిసన్ ఛెస్ట్ అందుకుని బెట్టీ వెనక పరుగెత్తాడు అచ్యుతం, చెప్పులు తొడుక్కొని. ముందు గదిలో పడక కుర్చీలో పడుకుని ఉన్నాడు బెట్టీ నాన్న. ఏభై ఏళ్ళు పైనే ఉంటాయి. తెల్లగా ఉన్న పలచటి జుట్టు మెరుస్తూంది. తేనె రంగు కళ్ళు. కూతురుకి తండ్రిద్వారానే సంక్రమించి ఉండవచ్చు అనుకున్నాడు, ఆ అందమైన తేనె రంగు కళ్ళు.

"ఏమయింది?" అడిగాడు బాగా ఆయాసపడుతున్న ఆయన నాడి చూస్తూ.

"ఎక్కువయినట్లుంది. దగ్గు బాగా వస్తోంది."

ఎదురుగుండా బేసిన్‌లో రక్తం కక్కుకున్నట్లున్నాడు. అయిదు నిమిషాలు పరీక్షించి ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు.

"ఇప్పుడే వస్తాను" అని బయటకు వచ్చి దగ్గరే ఉన్న ఓ ఇరానీ రెస్టారెంట్‌లోంచి తనకి తెలిసిన టి.బి స్పెషలిస్ట్ ఇంటికి ఫోన్ చేసి, పరిస్థితి చెప్పి, ఏం చేయాలో అడిగాడు. డాక్టర్ ఫోన్‌లో ఇచ్చిన సూచనలు వ్రాసుకున్నాడు జాగ్రత్తగా.

తిరిగి ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి ఆయాసం ఇంకా ఎక్కువయింది. దగ్గుతున్నాడు విపరీతంగా.

"ఇది డబ్బున్న వాళ్ళకి వచ్చే రోగం. నాలాంటి వాళ్ళకి వస్తే ఇంతే" అన్నాడు అచ్యుతం వంక జాలిగా చూస్తూ.

"అధైర్యపడకండి" అన్నాడు అచ్యుతం, ఇంజెక్షన్ ఇస్తూ.

"క్రీస్ట్‌కి బుద్దిలేదు." గొణిగింది బెట్టీ.

రెండుగంటల దాకా బెట్టీ వాళ్ళింట్లోనే ఉన్నాడు అచ్యుతం, పక్కవాటాలలో వాళ్ళు వెళ్ళిపోయినా. బెట్టీకి తోడుగా చిత్ర సులోచనా ఉన్నారు.

రెండూ అయిదుకి వెళుతూ మళ్ళీ పరీక్ష చేశాడు, పడక కుర్చీలో పడుకుని ఉన్న బెట్టీ తండ్రిని.

అప్పటికే అంతా మించి పోయింది. బెట్టీ నాన్న చనిపోయి చాలా సేపయింది.

ఏడుపులు విని అంతా మళ్ళీ లేచి వచ్చారు. బెట్టీ తండ్రి పక్కన పడి ఉన్న సిగరెట్ పాకెట్‌లోంచి సిగరెట్ తీసి ముట్టించి, అచేతనంగా పడివున్న బెట్టీ తండ్రి వంక చూశాడు అచ్యుతం బాధగా. బ్రతికి ఉన్నప్పుడు బాధపెట్టే రోగాలలో టి.బి. ఒకటి.

అచ్యుతం చేతిలోని సిగరెట్‌ని లాగేయాలనే ఆలోచనే రాలేదు సులోచనకి.

మొదటిసారిగా అచ్యుతం కళ్ళలో నీళ్ళు చూశారు, ఈ తొమ్మిది నెలల్లో ఆ ఆరుగురు ఆడపిల్లలు.

అచ్యుతం ఏడిచింది బెట్టీ నాన్న కోసం కాదు, బెట్టీ భవిష్యతు తలుచుకుని.

7

అచ్యుతం బెట్టీ కుటుంబానికి బాగా సహాయపడ్డాడు. వారంరోజులు ఆస్పత్రి మానేసి బెట్టీ కుటుంబం కోసం తిరిగాడు – బెట్టీ నాన్న ఇన్‌సూరెన్స్ నుంచి వచ్చిన చెక్కు బాంక్‌లో జమ కట్టే దాకా బాగా సహాయపడ్డాడు.

నెలలు గడిచిన కొద్దీ అచ్యుతానికి, ఆడపిల్లలకీ మధ్య దూరం దూరమయి మనసులు దగ్గరయాయి. సాయంత్రం ఆస్పత్రి నుంచి ఇంటికే వచ్చేస్తున్నాడు. అచ్యుతం కోసం అంతా ఎదురు చూస్తుంటారు.

చీకటి పడుతూండగా అచ్యుతం వాకింగ్ వెళ్ళే అలవాటుని ఆ అయిదుగురు పట్టుపట్టి మానిపించారు బలవంతంగా. ఎప్పుడయినా వెళ్ళినా, అంతా కలిసే వెళతారు.

ఆరు బయట సిమెంట్ బెంచి మీద కూర్చుంటారు అయిదుగురూ. ఎదురుగా గోడకి ఆనుకుని వాళ్ళ వంక చూస్తూ, నిలుచుని కబుర్లు చెపుతాడు అచ్యుతం. అనేక విషయాలు మాట్లాడుకుంటారు. సినిమాలు, పాటలు, ఫాషన్లు, రాజకీయాలు, కాలేజీలో అనుభవాలు, వివిధ రకాల పేషెంట్లూ, వాళ్ళ రోగాలు - అన్ని సంగతులూ.

వీలయినంతవరకు అందరితో సమానంగా మాట్లాడతాడు అచ్యుతం. ఏ ఒక్కరితోనయినా ఎక్కువ మాట్లాడితే మిగతా వాళ్ళకి కోపం వస్తుంది. సులోచన అందరిలోకి చురుకయినది. ఏ మాత్రం తొణుకు, బెణుకు లేదు ఏ విషయంలోనైనా. చిత్రకి, స్వాతికి సిగ్గు ఎక్కువ. తక్కువ మాట్లాడతారు. కాని, అచ్యుతం చెప్పేది శ్రద్ధగా వింటారు.

ఆషాకి కొత్తలో ఉన్న సిగ్గు, భయం ఇపుడు లేవు. అచ్యుతాన్ని ఏడిపించాలని చూస్తుంది ఎప్పుడూ సులోచనతో కలిసి.

బెట్టీ ఎంత చిలిపిదయినా, పెద్ద మనిషి తరహాగా ఉంటుంది. ఆలోచించి మాట్లాడుతుంది ఏదయినా.

సవతి తల్లి భయం వల్ల వసంత ఎక్కువగా మాట్లాడదు. సాయంత్రం వాళ్ళతో ఎక్కువగా చేరదు. ఏ కిటికీలోంచో, తలుపు చాటునుంచో నవ్వుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళ వంక చూస్తుంటుంది.

పది నెలల్లో పదిహేను సార్లు కంటే ఎక్కువ మాట్లాడలేక పోయాడు అచ్యుతం, అది కూడా వసంత సవతి తల్లికి తెలి యకుండా. అచ్యుతంతో మాట్లాడుతున్నంత సేపు వసంత కళ్ళలో ఉత్సాహం, కొత్త వెలుగు తొంగి చూస్తాయి.

స్వభావాలు వేరయినా, అందరితోనూ ఒక్కటే సిమిలారిటీ. అందరికీ అచ్యుతం అంటే తగని ప్రాణం. గుడ్డి ఆరాధన.

గదిలో కూర్చుని ఫిజియాలజీ పుస్తకం తిరగేస్తూంటే చిత్ర వచ్చింది అచ్యుతం గదిలోకి.

"హలో! రండి... మీరు చాలా తక్కువసార్లు వచ్చారు ఇక్కడికి" అన్నాడు అచ్యుతం, చిత్రని చూసి పుస్తకం మూసి నిలబడి.

"రేపు నా పుట్టిన రోజు" చెప్పింది చిత్ర, కూర్చున్న తరువాత.

"గ్లాడ్ జ్వరం నుంచి పూర్తిగా కోలుకుంటున్నారు. అయినా నీరసంగానే కనబడుతున్నారు."

"ఇప్పుడు పూర్తిగా కులాసా. రేపు ఉదయం మా ఇంటికి భోజనానికి రావాలి మీరు తప్పకుండా."

"పుట్టిన రోజుకా?"

"అవును. ఎవరినీ పిలవటం లేదు. మిమ్మల్నొక్కరినే."

"థాంక్స్. తప్పకుండా వస్తాను."

"మా నాన్నగారు మళ్ళీ వచ్చి పిలుస్తారు మిమ్మల్నిని. బహుశా మరచిపోయినా తప్పకుండా రావాలి."

"అలాగే"

కొన్ని క్షణాలాగి అంది చిత్ర "నాకు సంబంధాలు వెతుకుతున్నారు అమ్మా నాన్నా."

చిత్ర వంక చూశాడు అచ్యుతం. సిగ్గుతో ఎర్రబడ్డాయి బుగ్గలు.

"అయితే మనం ఓ నిర్ణయానికి రావడం మంచిది త్వరగా."

"అవును" అన్నది, సిగ్గుతో తలవంచుకుని.

"ఇంకో నెల రోజుల్లో నా కోర్స్ కూడా పూర్తయిపోతుంది."

"మా నాన్నగారితో మాట్లాడండి మరి."

"తప్పకుండా. సమయం చూసి చెపుతాను."

"రేపు ఉదయం తప్పకుండా రావాలి మీరు."

చిత్ర వెళ్ళిపోయినా ఫిజియాలజీ పుస్తకం అందుకోలేదు అచ్యుతం. అలాగే కూచుని ఆలోచిస్తూండిపోయాడు. సులోచనకి మాట ఇచ్చిన తరువాత రెండోసారి సిగరెట్ ముట్టించాడు అచ్యుతం.

మరునాడు ఉదయం చిత్ర వాళ్ళింటికి భోజనానికి వెళ్ళాడు అచ్యుతం. బిస్సిబేళ హుళియన్న, ఉప్పెట్టు - ఇంకా చాలా కన్నడం వంటలు రుచి చూపించారు అచ్యుతానికి.

స్వాతి చెప్పింది వడ్డిస్తూ. అవి సాధారణంగా అన్నంలో వడ్డించేందుకు చేయరు. విడిగా చేసుకుని తింటారు. అచ్యుతం కోసం చిత్ర చేసింది.

కన్నడ వంట కాకపోయినా, 'అవియల్ ' బాగా నచ్చింది అచ్యుతానికి.

ఆ రోజు సాయంత్రం వచ్చింది సులోచన, ఆషాతో.

"చిత్ర ఇంటికి ఉదయం భోజనానికి వెళ్ళారటగా?" అడిగింది. ఆషా.

"అవును", చెప్పాడు అచ్యుతం.

"ఐతే, మా ఇంటికి రండి."

"దేనికి?"

"చిత్ర ఇంటికి దేనికి వెళ్ళారు?"

"చిత్ర పుట్టిన రోజు ఈ వేళ."

"అయితే నా పుట్టిన రోజు రేపు."

"కాదు. నా పుట్టిన రోజు రేపు. మా ఇంటికి రండి రేపు" అన్నది సులోచన.

"కాదు. నీ పుట్టిన రోజు ఎల్లుండి. రేపు మా ఇంటికి వస్తారు మాష్టారు."

"అబద్ధం ఆడకు. నాది రేపు. నీదే ఎల్లుండి."

"కాదు. నాది."

"నాది."

"ఇష్. పోట్లాడకండి. పొద్దున్న ఒకళ్ళింటికి, రాత్రి మరొకరింటికి వస్తాను."

"రాత్రి సులోచన ఇంటికి, పొద్దున్న మా ఇంటికి" అన్నది ఆషా.

"కాదు. ఉదయమే మా ఇంటికి" అన్నది సులోచన, ఆషా వంక కవ్వింపుగా చూస్తూ.

"ఉదయం ఆషా ఇంటికి. రాత్రి సులోచన ఇంటికి."

"బాగా అయింది" అన్నది ఆషా చప్పట్లు కొట్టి, సులోచన వంక ఎగతాళిగా చూస్తూ.

"కాని, రేపు కాదు."

"ఎప్పుడు మరి?" ఇద్దరూ ఒకేసారి అడిగారు.

"తరువాత చెపుతా?"

"ఎల్లుండా?"

"కాదు. నేను వెళ్ళిపోయే లోపల."

సులోచన, ఆషా ఒకరి వంక ఒకరు చూసుకున్నారు, అర్ధంకానట్లుగా

"ఎప్పుడు?" అడిగారు మళ్ళీ.

"నేను వెళ్ళిపోయే లోపల."

"ఎప్పుడు మీరు వెళ్ళిపోయేది?"

"ఇంకో నెల రోజుల్లో."

"ఎక్కడికి?"

"ఏమో? ఇంకా ఆలోచించలేదు."

"దేనికి వెళ్ళిపోవటం?"

"దేనికేమిటి? నా కోర్సు పూర్తయిపోతుంది."

దిగులుగా చూశారు ఇద్దరూ.

"వెళ్ళకండి ఇక్కడే ఉండిపొండి" అన్నది ఆషా దీనంగా.

"వెళ్ళనిస్తామేమిటి? ఎలా వెళతారో చూస్తానుగా" అన్నది సులోచన బెదిరింపుగా.

కొంచెం సేపు మౌనంగా ఉండి అడిగాడు అచ్యుతం ఇద్దరి వంకా చూస్తూ; "నేను వెళ్ళిపోతే మీరు బాధ పడతారా?"

"అవును. మీరు వెళ్ళకూడదు" అన్నారు ఇద్దరూ.

గుమ్మం దగ్గరకి వెళ్ళాడు అచ్యుతం. వసంత చీపురుతో ఊడుస్తోంది నేల. వసంతని ఎప్పుడు చూసినా జాలి ముంచుకు వస్తుంది అచ్యుతానికి. వసంత సవితి తల్లిమీద గొంతు దాకా కోపం. కాని, ఏం చెయ్యలేడు. ఏం చెయ్యాలో కూడా తెలియదు.

వసంత ఇంటికి కూడా వెళ్ళాలి వెళ్ళే లోపుగా అనుకున్నాడు మనసులోనే. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు అచ్యుతం.

ఆషా, సులోచన నిశ్శబ్దంగా పెన్నుతో అచ్యుతం కూర్చునే కుర్చీ మీద ఇంకు చల్లుతున్నారు, వాళ్ళిద్దరూ చేరితే అల్లరి తప్పదు. వాళ్ళ అల్లరికి అలవాటుపడ్డ అచ్యుతానికి వాళ్ళు అల్లరి చేయకపోతే తోచదు.

చూడనట్లుగా వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు అచ్యుతం. ముసి ముసిగా తమలో తాము నవ్వుకుంటూ చేతులు పట్టుకుని బయటకి వెళ్ళారు ఇద్దరూ. బెట్టీని కూడా పిలుచుకువచ్చి, అల్లరి చేసేందుకు అనుకున్నాడు అచ్యుతం.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు వాళ్ళ పసి మనస్తత్వాలకి. ***

ఎక్కడికి దారితీస్తుందీ దాగుడుమూతల ప్రేమాట?
వచ్చే సంచికలో మరోమలుపు..!

ఈ నవల గత భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

Click here to go to KOUMUDI Library